

πλήρης ισότης, τῶν πρώτων δεχομένων μάλιστα καὶ συμβουλᾶς παρὰ τῶν δευτέρων. Ἀναγνώσατε κύριοι ἀξιωματικοὶ τοὺς Παραλλήλους τοῦ Πλουτάρχου, ἵνα ἰδῆτε ἐν ποίᾳ ἰσοτιμίᾳ ἐφέροντο πρὸς τὸν στρατὸν οἱ ἀρχαῖοι στρατηγοί. Ἡμεῖς δὲ εἶπομεν καὶ ἄλλοτε ὅτι ὁ ἀπλοῦς στρατιώτης εἶναι πολλῶ ἐνδοξώτερος τοῦ στρατηγού, διότι ἐκείνος μὲν διατρέχει τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς του μόνον ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς, ἐνῶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἔχουσι πρὸς τῷ καθήκοντι καὶ τῇ τιμῇ δύο μεγάλα ἐλατήρια, δόξαν καὶ συμφέρον. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἤρκει νὰ σκεπᾶσθῃ τὸ ἰδεώδες ὅπερ στέφει τὸν ἀπλοῦν στρατιώτην, φαντασθῆτε τί κάμνουν καὶ τὰ δύο μαζί. Μετρηθῆτε κύριοι ἀξιωματικοὶ μετὰ τοὺς ὑφ' ὑμᾶς στρατιώτας ὡς ἄνθρωποι διαφέρετε; Δὲν πιστεύομεν νὰ ἔχητε περισσοτέρους τῶν δύο ὀφθαλμῶν ἢ τῶν δύο ποδῶν, ἂν καὶ πολλῶν ἐκ τῶν γερόντων ἀξιωματικῶν, τῶν ὁποίων ἢ θεὰ ἐμποιεῖ φρίκην πρὸ τῆς ἰδέας τοῦ πολέμου, ἔχουν τόσον κλονουμένους ἐκ ρευματισμῶν ἢ γήρατος πόδας ὡς νὰ ἦσαν ἀποδες. Ὡς πολῖται, ὁ θεμελιώδης νόμος διαγορεύει ὅλους ἴσους· ὡς στρατιῶται δὲν εἴθετε ὡς διδάσκαλοι πρὸς μαθητὰς εἰμὴ μόνον πρὸς τοὺς νεοσυλλέκτους· πρὸς τοὺς ἀπογυμνασθέντας ὁμως στρατιώτας εἴθετε ἀπλοὶ συνεργάται. Ἐὰν σεῖς διευθύνετε, αὐτοὶ πολεμοῦσιν. Νομίζετε δὲ ὅτι ἡ διεύθυνσις αὐτῆ εἶναι τόσον δύσκολος, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ τὴν κάμωσι καὶ λοχιαὶ ἢ καὶ δεκανεῖς ἢ καὶ ἀπλοὶ στρατιῶται; Ἡ πειθαρχία ἐφ' ἧς ἐρεῖ δεσθε δὲν εἶναι δικαίωμα σας, ἀλλ' εἶναι ὄργανον καὶ αὐτὴ ὡς ὅλα τὰ ἄλλα πολεμικὰ ὄργανα. Εἶναι ὡς ἡ πυρίτις, ἡ ξιφολόγη, τὸ ὄπλον, ὁ σάκκος.

Ἐνθυμηθῆτε δὲ καὶ τὴν ἐπαναστατικὴν τοῦ τόπου τούτου περίοδον καθ' ἣν οἱ καπιταναῖοι ὠνόμαζον τοὺς στρατιώτας ἀδέρφια. Διατὶ ἐνίκα σχεδὸν πάντοτε ὁ γέρο Κολοκοτρώνης; Διότι ἐκολάκευε τοὺς ὀπλίτας δι' ὅλων τῶν πόρων τῆς μεγάλης καρδίας καὶ τοῦ μεγάλου του πνεύματος.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Βαυαροκρατία κατήρτισε τὸν πρῶτον στρατὸν μας ἐπὶ βάσεως ἀριστοκρατικῆς. Ἄλλ' ἦτο στρατός ἐκεῖνος ἢ μαζῶμα μισθοφόρων; Μετὰ τὴν γενικὴν ὁμοῦ στρατολογίαν δὲν ὑπάρχει στρατός ἀριστοκρατικὸς ἐν Ἑλλάδι· ὑπάρχει στρατός δημοκρατικὸς· καὶ εἰς τὸν στρατὸν τὸν δημοκρατικόν, ὡς γίνεται τοῦτο ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις, οἱ στρατιῶται ὅλοι εἶναι πολῖται, οἱ ἀξιωματικοὶ εἶναι στρατιῶται καὶ ἡ μόνη διαφορὰ μετὰξὺ αὐτῶν καὶ ἐκεῖνων εἶναι ἡ διαφορὰ τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ὁ λεγόμενος καταμερισμὸς τῶν ἔργων, ὅστις ὡς ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, οὕτω καὶ ἐν τῷ στρατιωτικῷ, ἐπιβάλλει εἰς αὐτὸν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν καὶ εἰς ἐκεῖνον τὴν ἄλλην, εἰς τὸν στρατιώτην νὰ βαῖνῃ εἰς τὸ κέντρον καὶ εἰς τὸν ἀξιωματικόν παραπλεύρως.

Ποῖα αἰσθήματα λοιπὸν θέλετε νὰ γεννήσῃτε κύριε Φρούραρχε, διὰ τῆς διαιρέσεως αὐτῆς ἣν ζητεῖτε νὰ εἰσαγάγηται; Ὅφείλουσιν οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ ἀνωπασπισταὶ νὰ διανυκτερεύωσιν εἰς τοὺς στρατῶνας, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ νὰ διανυκτερεύωσιν εἰς τὰ θέατρα; Ὅφείλετε νὰ εἰπῆτε τοῦτο καθαρὰ καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δέ. Δὲν ἐπιβάλλουν ὁμως τὸ τοιοῦτο μέτρον οἱ Κανονισμοὶ σας; Ἀφίνουν τὴν νύκτα ἐλεύθερον τὸν ὑπαξιωματικόν καὶ τὸν στρατιώτην; Οὐδὲν ἔχετε δικαίωμα ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ βίου του, δὲν δύνασθε νὰ τοῦ ὀρίσητε ποῦ θὰ πρῶγῃ, ποῦ θὰ πίνῃ τὸν καφέ του καὶ ποῦ θὰ διασκεδάσῃ.

Ἡδυνάμεθα καὶ ἐξ ἄλλης ὀψεως νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα· ἀλλ' ἡ ὀψις αὐτὴ εἶναι ἀγριωτέρα καὶ ἡμεῖς ἐν ἡμε

ρότητι ἐννοοῦμεν νὰ ἐπιδρώμεν ἐπὶ τῶν πονηρῶν θελήσεων, αἵτινες ἀσυνειδήτως ἴσως καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μισοῦσι τὸν τόπον αὐτὸν καὶ δὲν ἐννοοῦσι νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ ἡσυχάσῃ, ἀλλὰ καθημερινῶς βουλευόνται πῶς νὰ εὐρωσιν ἀφορμὰς ἀνησυχίας καὶ δυσαρρεσκειῶν, δι' ὧν νὰ αἰσθάνωνται ὅτι ἔχουσι δύναμιν καὶ δὲν εἶναι θνητοὶ βροτοὶ ὡς τὸ ἑκατομμύριον τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν.

Καλιβάν.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ἡ Κυβέρνησις ὅτι ἄχρι τοῦδε δὲν μετεχειρίσθημεν βαρεῖας λέξεις ἐναντίον των, ὅτι καὶ ἂν μετεχειρίσθημεν τοιαύτας, ὁ πόλεμος ἡμῶν ἐναντίον αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐμετρίαζε πολὺ τὴν ἐναντίον ἐκείνης ἐπιθεσίαν μας. Διὰ τοῦτο ἄς ὠχριάσῃ ὀλίγον βλέπουσα τὸν βαρὺν τίτλον ὃν χαράττομεν ἐπὶ τῶν γραμμῶν αὐτῶν καὶ ἄς λάβῃ τὴν μαύρην ἀπόφασιν ὅτι ἀπὸ τοῦδε ἐφ' ὅλου τοῦ τιμίου κόσμου δὲν θὰ θεωρῆται κυβερνήσις τοῦ τόπου, ἀλλὰ συμμορία τοῦ τόπου, τὴν ὁποίαν θὰ ἀνεχθῶμεν ὀλίγον ἀκόμη ὅπως ἠνέχθημεν τόσας ληστρικές συμμορίας ἐντὸς καὶ πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνεχθῶμεν πολὺ, περὶ τούτου ἄς εἶναι βεβαία.

Ἄφ' ἧς τὰ Βελενδζαϊκὰ ἀπεκαλύφθησαν, ἡ κοινωνία βεβαίως ἐβλεπε μὲ ὑποπτον ὄμμα ὅλα τὰ μέλη τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν παρούσαν κυβέρνησιν. Τὰ ἐνόμιζε σπλάγγχον ἐκ τῶν σπλάγγχων τῆς, ὅσοῦν ἐκ τῶν τόσων ὀστέων τὰ ὁποῖα ἐπὶ τόσον καιρὸν γλύφουν οἱ κύνες τῆς Ἐξουσίας. Τὸ σκάνδαλον τοῦ Σπυρακοπούλου ἐνέτεινε τὰς ὑποψίας. Ἡ ἐπί τινος ἡμέρας ἀρπαγὴ τοῦ χαρτοφυλακίου τῆς δικαιοσύνης ὑπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ ἐξηγρώσε τὰ πράγματα. Ἡ πρόκλησις ὡς ὑπουργοῦ τῶν οικονομικῶν ἀνθρώπου ὑπὸ παραπομπὴν εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον ἐδείνωσε τὴν θέσιν τῆς Κυβερνήσεως· ἀλλ' εἰς ὅλα αὐτὰ ἀπῆτειτο εἰς στέφανος· εἰρήθη ἐτέθη· καὶ ἤδη ἡ κυβέρνησις εἶναι στεφανωμένη, ὡ συμπολιταὶ· στεφανωμένη τὴν ἀτιμίαν ἣτις εἶναι ἢ εἰς Κέρκυραν μετὰθεσις τοῦ Βίσαγγελέως τῶν Ἑρετῶν.

Μετὰ τὴν ἐγνωσμένην ἐπιτηδειότητα τοῦ κυρίου Μπένση καὶ τὴν ἐν πολλαῖς περιστάσεσιν ἀποδειχθεῖσαν δειλοφυχίαν τῶν πλείστων ἐκ τῶν πρωτοδικῶν, ὁ κόσμος εἶχεν ἐπταρμένῃ τὴν ψυχὴν του πρὸς τὸ Ἑρετεῖον καὶ τὸν κ. Βίσαγγελέα τῶν Ἑρετῶν. Βκυριάρχει ἐν ταῖς καρδίαις ὄλων μας εἰδός τι εὐλαβείας πρὸς τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν ὅστις ἦτο ὁ ζῶν ἀνδριάς τῆς τιμῆς. Δὲν εἶχε ἀνάγκην ἀμαξῶν, ὑπαπιστῶν καὶ ἵππων ἐν' ἀποκαλυφθῆς πρὸ αὐτοῦ. Τὸν ἐβλεπε, τὸν ἐσεβесе· τὸν ἐγνώριζε, τὸν ἐλάτρευε.

Ποῖα ἄλλη ἐγγύσις ἐν μέτρῳ τῆς ἐπιδημίας τῶν ὑπόπτων ἣτις ἐνέσκηψεν εἰς τὸν τόπον αὐτὸν, ἀλλ' ἢ τὸ ὄμμα καὶ τὸ πρόσωπον ἐνός δικαστικοῦ λειτουργοῦ, ἀναγνωρισθέντος ὑφ' ὄλων ὡς ἀδάμαντος ἀκεραιότητος;

Ἡ ἐνσάρκωσις αὐτῆ τῆς ἐγγύσεως ἐζήτησεν ἐσχάτως νὰ λάβῃ τὴν ἐγγύσιν παρὰ τοῦ Βίσαγγελέως τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὥστε πάντοτε βουλευμάτος αὐτοῦ νὰ γίνηται ἀνακοπὴ εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Ἑρετῶν. Θὰ εἶχε βεβαίως τοὺς λόγους του διὰ νὰ ζητήσῃ ὁ κ. Πετμεζᾶς τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆν.

Ἄλλὰ θὰ εἶχε βεβαίως τοὺς λόγους τῆς καὶ ἡ κυβέρνησις διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν αἰτησίαν τοῦ αὐτῆν περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς δημοσίας ἠθικῆς διὰ μεταθέσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ τῆς ἐπανόδου ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἀθήνας τοῦ κ. Ράδου, ὅστις δὲν εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλὰ ἔμεναν ἐδῶ προσλιπαρῶν τὴν ἐπαναφορὴν του. Ἐννοεῖτε ἢ προσλιπαρήσῃ αὐτὴ ποῖον λίπος ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ κ. Ράδου καὶ πόσον μαλακὸν καὶ γλοιώδη τὸν κατέστησεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πατρίας.

Τὰ πράγματα ἐπὶ τέλους ἐκαθαρίσθησαν. Ἡ κυβέρνησις ἐκήρυξεν διὰ τοῦ πραξικοπήματος αὐτῆς ὅτι δὲν δύναται ἀτάραχος νὰ παρακολουθῇ τὴν πορείαν τῆς δικαιοσύνης εἰς τὰ Βελενδζαϊκὰ, ὡς νὰ ἦτο ἀμετος ἐνδιαφερομένη. Ὅτι γίνεται τώρα λοιπὸν γίνεται ὑπὸ τὴν πίεσιν αὐτῆς. Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἐπειδὴ ὡς Ἐκτελεστικὴ δὲν δύναται νὰ ἀσκῇ τὰ ἔργα δικαστικῆς, τὰ γινόμενα εἶναι παράνομα, ὡς οἱ νόμοι οὐδ' ἐψήφισαν οἱ στηλίται.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐπέσαμεν εἰς χεῖρας συμμορίας. Οἱ πολῖται ἄς σκεφθῶμεν διὰ ποίων λύτρων θὰ σωθῶμεν ἀπ' αὐτῶν.

Πρῶτον μέτρον νομίζομεν ἢ Ἀντιπολίτευσις νὰ ἀναλάβῃ ἔργα κυβερνήσεως.

Θὰ θεωρήσωμεν ἀνάξιον νὰ ὀνομάζῃται πολίτης πάντα ὅστις θὰ ἤρνεϊτο νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Θεωροῦμεν ἀνάξιον ἡμῶν νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν *Aiōna* τί ἔγεινεν ἢ περιλάλητος ἐπιστολῇ τοῦ Βασιλέως ὅπως οἱ ἔνοχοι τῶν Βελενδζαϊκῶν καταδιωχθῶσιν αὐστηρῶς.

Οἱ ἔνοχοι εἶναι οἱ δίκται, καὶ οἱ δίκται δὲν γίνονται καταδικαστέοι.

Ἡ ἐπιστολὴ ἰρρίφθη εἰς τὰ ἀρχεῖα. Ἐντὸς τῶν ἀρχείων ἢ δικαιοσύνη δουλεύει.

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Λοιπὸν ἀκούσατε!

Ἐμπροσθεν τῆς Οἰκίας ἢ Ἐπαύλεως Κεχαγιᾶ δύνασαι νὰ παραβῆς ὄλον τὸν Δεκάλογον τοῦ Μωϋσέως, δύνασαι δηλαδὴ νὰ φονεύσῃς, νὰ κλέψῃς, νὰ ἐπιθυμήσῃς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου καὶ ὅσα ἄλλα ὁ γέρον τῶν Θεῶν ἀπηγόρευσεν.

Δὲν δύνασαι ὅμως νὰ περάσῃς νύκτα ἀπ' ἐκεῖ, διότι τὴν νύκτα τί δουλειὰ ἔχουν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι;

Δὲν δύνασαι νὰ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ καπνίζων, διότι ὁ καπνὸς βλάπτει τὴν ὑγείαν.

Δὲν δύνασαι νὰ περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ διὰ τῶν πεζοδρομίων, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἵπποδρομίου, διότι ἐσὺ καὶ ὁ ἡμίονος κατὰ τὴν θεωρίαν τῶν αὐλικῶν εἶσθε ἐν καὶ τὸ αὐτό.

Προχθὲς ξένος ναύτης διήρχετο πεζοδρομῶν. Ὁ εὐγενέστατος τοὺς τρόπους ἐνωμοτάρχης κ. Κηρύκος ἀρπάσας αὐτὸν ἀρειμανίως ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἐδίδαξε νὰ περιπατῇ. Ὅστε ἐδῶ πλέον δὲν ἔχομεν Φάληρον καὶ Κεχαγιᾶ, ἀλλὰ Βόσπορον, Γιλδίτζι καὶ Δολμᾶ Βακτσέ.

Νομίζομεν ὅτι ἀπὸ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον ὁ τύραννος Γίσελντ δὲν ἐξήτει μεγαλύτερα πράγματα ὅταν τοῦ ἔλεγε

νὰ προσκυνῆσῃ τὸ καπέλλο τῆς ἁγίας αὐστριακῆς ατορίας. Αὐτὸς δὲ ἐντὶ νὰ προσκυνῆσῃ τὸ καπέλλο, μισεῖ νὰ τρυπήσῃ μὲ τὸ βέλος του τὸ κεφάλι τοῦ Γε.

Τὸ μὴ καπνίζεῖν πρὸ μιᾶς οἰκίας τοῦ Κεχαγιᾶ τί ἄλλ' εἶναι ἢ προσκυνεῖν τὴν οἰκίαν αὐτήν;

Ὅστε τοῦ Γέσλερ ἢ διαταγὴ νὰ περιέλθῃ τὰς ἐλευθέρους τοῦ Οὐρὶ ἀκρωρείας τὸν τρικαντῶ τῆς αὐτοκρατορίας καὶ νὰ ἐκφράσῃ πρὸ αὐτοῦ ἀποκαλυπτόμενοι τὸν σεβασμὸν τῶν οἱ ἐλεύθεροι Ἑλβετοὶ ἦτο πολὺ διὰ τοὺς ὑπηκόους ἀξιοπρεπέστερον ἢ δι' ἡμᾶς τοὺς ἐλευθέρους πολίτας οἵτινες ἀναγκαζόμεθα νὰ προσκυνοῦμεν τὰς ἀπλύτους πέτρας δι' ὧν ὁ Κεχαγιᾶ ὠκοδόμησε τὴν οἰκίαν του.

Τὰ πράγματα δυστυχῶς παροξύνονται πολὺ. Ἐρχομεν τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Βασιλεὺς τὸν ὁποῖον ὄλοι γνωρίζομεν φιλελευθερώτατον πολίτην δὲν γνωρίζει αὐτὴν τὴν δούλειψι ποῦ τοῦ κύνουν οἱ πιστοὶ του θεράποντες. Εἶναι καιρὸς ὅμως νὰ ἔξῃ αὐτὴν τὴν φραγὴν μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ του, διότι ὁ λαὸς ὅστις δὲν βλέπει τὸν Βασιλέα του εἰμὴ διὰ τῶν ὑπασπιστῶν καὶ τῶν θεραπόντων του δύναται πάντοτε νὰ βλέπῃ κινδύνους καὶ ἔπειτα... Καὶ ἡμεῖς δὲν ξεύρομεν τί θὰ γίνῃ ἔπειτα.

Φεύγει, φεύγει, φεύγει ὁ κατακτητὴς, ὁ διπλωμάτης, ὁ ἥρωας τοῦ θαύματος Ῥάδοβιτς! Φεύγει ἀφίνων ὀπισθὲν τοῦ λακρύνοντας *bien des yeux noirs, bien des yeux bleus*. Τί χρῶμα ἔχουν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Κουμουνδούρου δὲν γνωρίζομεν, πιστεύομεν ὅμως νὰ ἔχουν πολλὰ χρώματα. Δὲν πιστεύομεν καὶ οἱ πολυχρώματοι αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ νὰ μὴ γίνουν ἀσημένιοι ἀπὸ δάκρυα διὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ Ῥάδοβιτς μὲ τὸν ὁποῖον τόσον καλὰ τὰ ἔψησαν καὶ τὰ ἐμαγεύσεψαν. *Va, Radovits, va, καὶ γράψε εἰς τὸ σημειωματάριόν σου ὅτι ἐν Ἀθήναις δύο τάξεις εὖρες ἀπίστους, μερικὰς γυναῖκας καὶ τοὺς πολιτικούς.*

Κοντὰ εἰς τόσους νομοὺς Ἀθαμανίας καὶ Μαγνησίας εἰς ὅς διηρέθη ἢ Θεσσαλία ἀποροῦμεν πῶς δὲν εὐρέθη καὶ καμμία Καραμανία καὶ τότε φυσικώτατος Νομάρχης θὰ ἦτο ὁ Ἀνατολίτης Νικηφόρος.

Τόσοι Ῥῶσοι συνεσωρεύθησαν εἰς τὸ Φάληρον, ὥστε κατήντησε μικρὰ Πετρούπολις. Πότε ὅπως εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα θὰ γίνῃ ἢ Πετρούπολις μέγα Φάληρον; Ξεῦρετε νὰ μᾶς πῆτε τίποτε, κύριε Μπένση;

Φοβερὸ κακόν! Ἀπηγόρευσαν προφορικῶς εἰς τοὺς ὑπαξιωματικούς νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ Φάληρον. Τί κρίμα! Νὰ τοὺς ἀπαγορεύσουν τὸν πόλεμον, νὰ τοὺς ἐμποδίζουσι τῶρὰ καὶ τὸ θέατρον, αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται.

Καὶ τί θὰ κάμουν οἱ ὑπαξιωματικοὶ εἰς τὸ Φάληρον; Ὁ στρατηγὸς μάλιστα θὰ παρασταθῇ μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ Δούκισσα τοῦ Γερολστάιν καὶ θ' ἀκούσουν θεωρίαν ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Μπούμ-Μπούμ.